

MARIANNE
KAVANAGH

**DABAR, RYTOJ
ARBA NIEKADA**

Alma littera

– Jis tau patiks, – tikino Kirstė.

Ji sėdėjo jogos poza, kojomis apsvijusi šonus.

– Kas *jis*? – paklausė Tesė.

– Džordžas.

Buvo šeštadienio rytas. Jos gurkšnojo kavą apšiususioje svetainėje. Kirstė ant grindų, o Tesė susiraičiusi išduobtoje sofoje. Pro didelį erkerį dirščiojo blausi dulsva šviesa, tarsi atsiprašydama už tai, kad apšvietė viską nugulusį storą dulkių sluoksnį. Aplinkui mėtėsi įvairūs daiktai – bluzonai su gobtuvu, krepšiai, knygos, ausinės, pripučiamos pagalvės, didelės rausvos kojinės. Bute vis kas nors apsigyvendavo – seni draugai iš Mančesterio arba pažįstami iš baro, pavėlavę į paskutinį metro traukinį. Tiesa, kai grįžusi namo Tesė rasdavo šaldytuvą tuščią, o vonią pajuodusią nuo purvo, klausdavo savęs, ar ne per daug to svetingumo.

Šįryt namie jos buvo tik dviese. Kirstė ką tik grįžo. Nebuvo jokių ženklų, rodančių, kad ji visą naktį linksminosi klubuose. Ilgi juodi plaukai atrodė tvarkingi ir blizgėjo, akys tebebuvo nepriekaištingai padažytos kaip Kleopatros.

Tesė atsiduso:

– Tu ir vėl?

– Ką?

– Tau nepatinka Dominikas, – išrėžė Tesė, – todėl nesiliauji manęs pažindinusi su kitais vyrukais.

Kirstė atrodė išizeidusi.

* Arthur Tatum (1909–1956) – JAV džiazo muzikantas.

– Ar aš kada sakiau, kad Dominikas man nepatinka?

– Nuo tada, kai su juo susipažinau.

Mančesterio universitetas. Pirmo kurso pradžia. Trys merginos viename bute su bendrai naudojama vonia, iš kurios Dominikas kartą išniro prisidengęs tik mažučiu baltu rankšluosčiu. Kirstė jam per petį pažvelgė į Tesę, kilsteldama gražiai išlenktą antakį. Tik Tesė niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl vaikinai, galintys pasigirti apatinių drabužių modelio figūra, naktį praleido jos lovoje?

– Dominikas, – pripažino Kirstė, – fantastiškas.

Tesei kilo įtarimas, bet ji nieko neatsakė.

– Užtat Džordžas, – pridūrė Kirstė, – tavo gimininga siela.

– Gimininga siela?

– Jis tau patiks. Muzikantas. Meninių polinkių...

– Tokių daug, – atrėmė Tesė.

– Be to, jis senamadiškas.

– O aš – ne.

– Ir taip kalba vintažo gerbėja?

Tesė, visą rytą skaitinėjanti 1944-ųjų žurnalo „Woman“ numerį („Penki pavasario drabužių atspalviai jums!“), nesugalvojo, ką atsakyti.

– Užtikrinu, – neatlyžo Kirstė, – jis tavo skonio.

– O kas yra mano skonio?

Kirstė žvilgtelėjo į draugę iš po nuleistų vokų kaip maža mergaitė, ketinanti ką nors nemandagiai leptelėti.

– Visi, išskyrus Dominiką.

Tesė jau žiojosi protestuoti, bet tuoj užsičiaupė. Čia buvo įprastas juokelis. Kaskart, kai Kirstė pamatydavo Dominiką – kartą ar du per savaitę ir beveik kiekvieną savaitgalį, – žvelgdavo į Tesę su lengva nuostaba, tarsi Tesė būtų pradėjusi dažytis mėlynais akių šešėliais arba pamėgusi užkandžiauti žaliomis pupelėmis. Jau prieš kurį laiką Tesė sau pasakė, kad nėra tokios taisyklės, nurodančios, kad geriausiai draugei turi patikti tavo vaikinai. Abu mano turintys į tavo teisių, ir, ko gera, piktinasi, kai leidi laiką su tuo kitu. Taigi reikia elgtis taip, tarsi jokios konkurencijos nebūtų.

Dominikui Kirstė buvo mįslė. Jis nesiliovė stebėtis, kaip ji sugeba išsaugoti darbą, eidama miegoti ne anksčiau kaip ketvirtą ryto.

Į jo svarstymus Tesė atsakydavo: „Neįtikėtina, tiesa? Ji labai energinga.“ O Kirstei rėždavo: „Klausyk, gal pradėtum į darbą žiūrėti rimčiau? Dar nepabodo, kad tave vis atleidžia?“ Tada Kirstė jai atšaudavo: „Be darbo aš neliksiu!“

Ir tai buvo tiesa. Modelio išvaizda ir matematikos magistro laipsnis nubraukdavo visus kitus gyvenimo aprašymo trūkumus. Kirstė vis kartodavo negaištanti laiko sukdamą sau galvą dėl darbo. Darbas reikalingas tik tam, kad turėtum iš ko susimokėti buto nuomą. Na, o gyvenimas – visa tai, kas vyksta pasibaigus darbo pamainai.

Tesė paklausė:

- Kur vakar buvai?
- Raiso grupės repeticijoje.

Tesė susiraukė, stengdamasi prisiminti.

- Kas tas Raisas?
- Vyresnysis Gareto brolis.
- Tai ir Garetas ten buvo?

Kirstė pažvelgė į Tesę, tarsi klausdama, ar šiai nepasimaišė galvoj.

- Kažin, – atsakė ji.
- Vis dar ant tavęs pyksta? – paklausė Tesė.
- Raisas sako, kad rauda į pagalvę.

Tesė apstulbo.

– Siaubinga!
– Čia tik Raiso plepalai, – numykė Kirstė. – Dramatizuoja, iš degtuko priskaldo vežimą. Kaip koks Dilanas Tomas*.

Tesė pabandė įsivaizduoti Garetą, vienišą gulintį tamsoje ir sielvartaujantį. Jai pasidarė liūdna. Iš visų vaikinų, su kuriais Kirstė susitikinėjo (daugumą jų, kaip ir darbovietes, ji keisdavo vidutiniškai kas porą savaitių), Garetas jai labiausiai patiko. Rau-

* Dylan Marlais Thomas (1914–1953)– britų poetas, dramaturgas.

donplaukis, strazdanų nusėta nosimi, jis atrodė panašus į žmogų, besidarbuojantį atvirame ore – mūrijantį akmenų sienas ar skal-dantį kirviu malkas. Žinoma, čia tik jos fantazijos. Garetas dirbo informacijos centre, telefonu pardavinėjo draudimo paslaugas. Tesė įsivaizduodavo jį susikūpinusį prie medžio imitacijos stalo, su ausinėmis ir mikrofonu.

– Tai kur nušiaušėt?

– Į klubą, – atsakė Kirstė. – Netoli nuo Smitfildo. – Ji patylėjo, stengdamasi daugiau prisiminti. – Smitfilde paryčiais vaikščio-ti nelabai jauku. Vis užkliūvi už kokios kiaulės griaučių. – Tesė pamėgino įsivaizduoti Kirstę šonkaulių lauke. – Beje, Džordžas grojo klavišiniais, skambino tiesiog puikiai. Visi šokinėjo iš vie-tų, šaukė ir jam plojo. O tada nulėkėm į Haknį pas Raisą. Gėrėm arbatą, šnekučiavomės, ir aš pagalvojau: „Tesei jis tikrai patiktų. Džordžas Tesei patiktų.“

Tesė labai stengėsi neparodyti, kad susidomėjo. Kirstė pasižy-mi puikia nuojauta. Jei ji trečią ryto autobusų stotelėje ką nors už-kalbina, žiūrėk, paaiškės, kad tai aktorius iš „Old Vic“ arba žmo-gelis, dirbęs pas Vivjeną Vestvud*.

Tesė lyg tarp kitko mestelėjo:

– Visi taip sako.

Kirstė padėjo kavos puodelį ir vėl sukryžiuo kojas.

– Ką sako?

– Kad Džordžas man patiktų.

– Kas konkrečiai?

– Elė ir Lorena. Pažįsta jį dar iš Mančesterio laikų.

– Negali būti, – paprieštaravo Kirstė. – Kai pradėjom studijuo-ti, jis jau buvo išvykęs.

– Nežinau, – svarstė Tesė, – regis, per kažkokius Lorenos drau-gus. Juk pažįsti ją. Interneto asė.

– Tada aišku, – reziuomavo Kirstė. – Visos tobulų santykių prie-laidos. Mokėtės tame pačiame universitete, bendri draugai, abu laisvi ir viengungiai.

* Vivienne Westwood (g. 1941 m.) – britų madų dizainerė.

Tesė pasišiaušė:

– Pamišti apie Dominiką.

Kirstė grakščiai atsistojo nuo grindų ir atsainiai mestelėjo:

– Lengvai pašalinama kliūtis.

Tą vakarą, šeštadienio vakarą, Tesė apie Džordžą negalvojo. Ji galvojo apie Dominiką, nes jis buvo čia pat, jos kambaryje, jos lovoje. Pasirėmęs ant alkūnės, atrodė kaip skulptūra iš seno dvaro. Žiūrint į nuogą Dominiką, Tesei kaskart užimdavo kvapą. Atrodė neįtikėtina, kad toks tobulas vyras atsidūrė po jos antklode. Ilgos rankos ir kojos, platūs pečiai, stangrūs torso ir sėdmenų raumenys. Oda nuo galvos iki pėdų medaus spalvos, tarsi būtų deginęs nuogas. Ilgoki, tiesiai krintantys šviesūs plaukai, dangaus žydrumo akys ir kiek nerūpestingai nuskustas smakras. Kaskart jiems susitikus darbo dieną, kai Tesė pamatydavo jį vilkintį tamsiai pilką kostiumą, mėlynus marškinius ir ryšintį tamsiai mėlyną kaklaraištį, jo grožis jai atimdavo žadą. Jiedu tyliai sėdėdavo greta, raitydami spurgas ir picas, o Tesė svarstydavo, kiek restorane esančių moterų žvelgia į juos ir širdyje pavydi jai iki pažaliavimo.

Tas nuostabus jausmas būti su išvaizdžiausiu vyru salėje jai buvo naujas. Paauglystėje ji savo staiga sumoteriškėjusias kūno formas slėpė po apsmukusiais marškinėliais, o per vakarėlius spausdavosi prie sienų. Jos niekas nepastebėdavo, o ir ji beveik neatplėšdavo akių nuo grindų. Pirmadieniais mokykloje neturėdavo kuo pasigirti – jokių istorijų apie bučinius, neištikimybę ar flirtą. Ir štai visai netikėtai, dar pirmąją savaitę Mančesteryje, jos kelyje tarsi nuostabus angelas iš dangaus aukštybių apsireiškė Dominikas. Jis ją pastebėjo. Pasirinko. Jo dėka Tesė pasijuto geidžiama.

Ji vis dar negalėjo patikėti, kad jai taip pasisekė. Nekalbant apie kvapą gniaužiantį išorinį tobulumą, Dominikas buvo patikimas ir santūrus būdo. Tesė žinojo, kad jis nebandys gudrauti, nevedžios jos už nosies, nemes dėl kitos. Dominikas ištikimas. Juo galima pasikliauti. Jis puikiai valdosi, todėl nekalba, prieš tai nepagalvo-

jęs ir nepasvarstęs. Jis apskritai manė, kad reikia mažiau kalbėti, – įsiterpti į pokalbį verta tik tam, kad paaiškintum nesusipratimus arba pridurtum tai, ką kiti praleido.

Dėl šių būdo ypatybių telefoniniai pokalbiai su Dominiku malonumo teikė nedaug.

Tesei toks Dominiko santūrumas atrodė pagirtinas, nes pati galėdavo pažerti visą tiradą dar gerai nesuvokusi, ką iš tikrųjų norėjo pasakyti.

– Ar jis bent kalba su tavim, kai būnat dviese? – kartą paklausė Kirstė, kai jos abi be entuziazmo tvarkė butą.

– Žinoma, kalba, – nusistebėjo Tesė. – O kas?

– Suskaičiavau, kiek žodžių jis vakar ištarė bare, – įgėlė Kirstė. – Keturiasdešimt tris.

– Na, jei kiti būtų mažiau tauškę, – atšovė Tesė, – būtų pasakęs ir daugiau!

– Nejaugi?

– Taip, – užtikrino Tesė.

Tiesą sakant, Dominikas nedaugžodžiavo ir su ja. Kita vertus, kai jūdviejų kūnai gulėdavo susipynę, sukaitę, smarkiai plakančiomis širdimis, ji pagalvodavo, kad bendrauti – nebūtinai kalbėti.

Taigi pirmadienio rytą važiuodama į darbą Viktorijos metro stotyje Tesė laukė traukinio ir apie Džordžą negalvojo. Susisiekimai jai buvo gana patogūs – nuo Brikstono iki Vest Endo – tik šešios stotelės. Paprastai ji per tą laiką svajodavo. Šiandien užsigalvojusi spitrijosi į moterį, vilkinčią žalią suknelę plačiu juosmeniu. Į Oksfordo žiedo stotį išvilpė traukinys. Atsipeikėjusi Tesė pašoko ant kojų, ir minia ją išnešė į peroną. Ten akimirka, nežinia kodėl, jos dėmesį patraukė miuziklo „Pianistas“ plakatas. Anot „Daily Mail“, muzikinis spektaklis stulbinamai populiarus.

Tada ji ir prisiminė Džordžą. Žinojo, kad jis skambina klavišiniais. Tik kokio žanro muziką? – svarstė Tesė, stumdydamasi minioje, nešančioje ją prie eskalatoriaus. Kadangi metas buvo ankstyvas ir smegeninė dar snaudė, ji pabandė įsivaizduoti Džordžą – vyriškį, kurio nebuvo mačiusi, – sėdintį prie koncertinio fortepijono ir skambinantį Rachmaninovą. Bet čia pat prisiminė,

kad jis groja grupėje, todėl vargu ar klasikinę muziką. Prisikarusi prie sukamųjų vartelių, o iki tol porą kartų gavusi per galvą kuprinę, ji prisiminė Kirstę sakius, kad Džordžas senamadiškas. Ką ji turėjo omeny? – svarstė Tesė, žingsniuodama prie išėjimo į Argailio gatvę. Kad jis groja senas bitlų daineles?

Per Didžiosios Marlboro ir Poland gatvių sankryžą priešais ją ėjo vyriškis, ant peties pasikabinęs pailgą brezentinį futliarą, – tokiuose paprastai nešiojami sintezatoriai. Šiame Londono rajone pilna muzikantų, pagalvojo Tesė. Jie čia būriuojasi kaip balandžiai Trafalgaro aikštėje.

Itališkoje kavinukėje Tesė kaip visada nusipirko du puodelius kapučino kavos ir į „Deizės Grinlif dizaino“ būstinę atėjo prieš dešimt minučių iki darbo pradžios. Atrodė, kad gretimo biurų pastato tarpduryje kiūtantis Kolinus snūduriuoja. Kad nesušaltų, jis buvo susisupęs į juodą paltą su pakelta apykakle. Tesė pasilenkė, stengdamasi giliai nekvėpuoti, nes nuo vyro it nuo komposto krūvos trenkė drėgnais puvėsiais.

– Kolinai? – užkalbino jį Tesė.

Tas prasimerkė, pasiraukė ir atsikosėjo. Galėjai pamanyti, kad jo plaučiuose nusėdo visi Londono transporto teršalai.

– Atnešiau jums kavos, – pasakė Tesė.

– Kokia šiandien diena?

– Pirmadienis.

Kolinus atsidūsėjo. Pražilus barzda, papilkėjusi oda. Tesė manė, kad jam turėtų būti mažų mažiausiai septyniasdešimt. Bet nebuvo tikra. Miegantys net ir jauni žmonės atrodo vyresni.

– Sunki naktelė?

– Nesiskundžiu.

Tesė užlipo laiptais į viršų. Glenda jau buvo kabinete ir spaudė klaviatūros mygtukus švelniai rožiniu laku nulakuotais nagučiais. Glenda nenustygdavo vietoje. Net jei sėdėdavo ramiai, jos kūnas, garbanos, sidabriniai žiedo formos auskarai virpėdavo kaip tuoj sprogsiantis muilo burbulas. Ji kaip niekas kitas gebėjo tuo pat metu ir spausdinti, ir kalbėti, o neretai dar spėdavo mesti akį į veidrodėlį, pritvirtintą prie stalinės lempos, – ar laikosi blyškiai

rožinis, glajų primenantis lūpdažis. Apie vidurdienį Glendos veiklumas taip įkaitindavo atmosferą, kad nepasikentusi Tesė kartais išlėkdavo į Londono pilkumą ir sukdamo ratą aplink pastatą, kol širdis nustodavo daužytis krūtinėje.

– Bandau pričiupti porą melagių, – nė nepakėlusi akių, tarstelėjo Glenda. – Tau palikau zirzeklius.

Kiekvieną mielą dieną jos sėdėdavo viena priešais kitą. Jas skyrė tik du kompiuterių monitoriai, didžiulė Glendos kosmetinė ir trisdešimties metų darbo patirtis. Glenda visą gyvenimą raminė žmones. Pirmą darbo dieną Tesė iš jos sužinojo, kad besiskundžiantieji yra keturių kategorijų: zirzekliai, rėksniai, melagiai ir iš tikrųjų nukentėję.

– Iš tikrųjų nukentėjusių yra nedaug, – reziūmavo Glenda.

– Nedaug? – nustebusi mandagiai paklausė Tesė.

– Kaip tikrame gyvenime. Juk taip? – paaiškino Glenda.

„Deizės Grinlif dizainui“ jau dešimt metų. Tai internetinė parduotuvė, prekiaujanti specializuotomis kanceliarinėmis prekėmis – rankų darbo popieriumi, mažutėmis karoliukais ir veidrodeliais puoštomis užrašų knygutėmis bei vokais, užklijuojamais ekologiškais kljais. Glenda ir Tesė dirbo klientų aptarnavimo skyriuje, nors tikslesnis pavadinimas būtų skundų skyrius. Bėdų dėl priemonių ir gaminių, kruopščiai atrenkamų iš globalaus kaimo, kildavo todėl, kad jie dažnai subyrėdavo. O jų kainos buvo tiesiog kosminės. Prireikdavo genialių Glendos taktinių manevrų ir švelnios Tesės įtaigos, kad klientai dar išvis kada nors užsisakytų šių prekių.

Jokia Deizė Grinlif neegzistavo. Ją išgalvojo Oliveris Banksas, jau sukaupęs nemenkos prekybos internetu patirties prekiaudamas galanterija, iškylų krepšiais ir vakarėlių žaidimais. Dabar jis visas viltis ir šviesią ateitį siejo su rožinės spalvos laiškiniu popierium, kuriame dar galėjai įžiūrėti pjuvenų pėdsakus.

– Kaip savaitgalis? – pasiteiravo Tesė nusivilkdama švarką ir sprausdamasi prie rašomojo stalo. Darbo vietoms skiriamas plotas, turint galvoje Vest Endo kainas, čia buvo aukso vertės. Kartais jai tekdamo iš visų jėgų apsimesti, kad negirdi Oliverio, šaukiančio

į savo mobilųjį, arba pro atviras jo kabineto duris nemato, kaip jis taisosi kelnių turinį.

– Buvau nuvažiavusi į Svoneidžą, – atsakė Glenda ir atsidūsėjo. – Žinai, aš jau rimtai svarstau ten apsigyventi, išėjusi į pensiją. Ten galima nusipirkti kotedžą tiesiog pakrantėje.

– Mano močiutė gyvena netoliese, Pule, – pasakė Tesė.

– Beveik tiek pat saulėtų dienų, kiek ir Kornvalyje, – pridūrė Glenda, žvelgdama kažkur prieš save. – Gal pameni, kas pasakė, kad jei pavargai nuo Londono, pavargai ir nuo gyvenimo?

– Daktaras Džonsonas?

– Tai va: jis klydo, – pareiškė Glenda. – Reikalas tas, kad, su-
laukus mano metų, norisi ko nors daugiau. Žinoma, man vis dar patinka teatras ir miuziklai. Vest Endo spektakliai neprilygstami. Taip gera sėdėti aksominiuose krėsluose. Bet aš pavargau nuo šurmulio, betono ir minios. Ir dar nuo suodžių. Ir nuo degančio plastiko smarvės... kad ir kur pasisuktum. Turbūt taip yra dėl gautvinių remonto darbų. Jas tiek kartų kasa ir perkasa, kad stebiuosi, kai pamatau asfaltą. „Deizės Grinlif dizainas“! – nė neatsikvėpusi atsiliepė Glenda.

Pirmą valandą Tesė pasiėmė sumuštinį ir nužingsniavusi į Hannoverio aikštę įsitaisė ant suolo prie vejų. Ji laukė Elės, kuri per pietus vietoj kavinės tenkindavosi suoleliu, nes dirbo stiliste praktikante madingame žurnale ir negaudavo algos. Elė atrodė panaši į berniukštį. Tesė nebuvo tikra, ar tai pareiškimas visuomenei, ar stiliaus pasirinkimas, ar sąmoninga kapituliacija, kai kūnas neturi jokių moteriškumo apraiškų. Šiaip ar taip, dažnas į ją atsuka pasižiūrėti, o Londono centre tai retas dalykas. Šiandien Elė vilkėjo baltus medvilninius marškinius, mūvėjo vyriškas kelnes su petnešomis ir avėjo rudus suvarstomus žemakulnius. Atrodė tarytum kriketo žaidėjas, tik be lazdos, arba kaip pavyzdinė naikintuvo pilotė su savadarbe katapulta, užkišta už juosmens.

Tesė pamojo Elei, ir toji patraukė prie draugės, susikišusi rankas į kišenes. Pro medžių lapus nedrąsiai dirščiojo saulutė. Blyški Elės oda švytėjo it permatoma.

– Kas geresnio ekologiškos kanceliarijos padangėje? – paklausė, sėsdamasi ant suoloelio.

– Ryškiai purpuriniai atspalviai, – atsakė Tesė. – Mūsų tiekėjai iš Prancūzijos atsiuntė nekokybiškai nudažytų užrašų knygeliių, ir pasipylė nepatenkintųjų skundai.

– Užknisa? – susiraukė Elė.

– Tik kai būnu kontoroje. Sėdint čia, viskas atrodo kiek isteriška.

– Turit stengtis, kad klientai būtų patenkinti.

– Taip, – neprieštaravo Tesė. – Toks darbas. Dominikas sako, kad man labai pasisekė.

Merginos sėdėjo žvelgdamos į žolėje mirguliuojančius saulės spindulius.

– Visada maniau, kad susirasi darbą, susijusį su mada, – vėl prabilo Elė.

– Tikrai?

– Taip, – Elė nutaisė miną, esą tai savaime suprantama. – Tu vienintelė iš mano pažįstamų į paskaitas vaikščiojai apsirengusi taip, tarsi drabužius būtum pirkusi tuoj po Antrojo pasaulinio.

Tesė nuraudo.

– Ar labai kvailai atrodžiau?

– Ne. Tiesiog puikiai.

– Viskas dėl tos vintažo parduotuvės. Ten daug penktojo dešimtmečio prekių. Man toks stilius patinka ir modeliai gražūs: petukai, liemens linija, ilgis – kiek virš kelių.

– Tau tinka, – pritarė Elė.

Tesė pasilygino blyškiai žalios spalvos suknelės (airiškas linas, Fredas Hovardas, maždaug 1943 m.) sijoną.

– Nes aš nedidukė ir, kaip sakoma, moteriškų formų...

– Tik nereikia, – atkirto Elė. – Aš nė nežinočiau, ką daryt su diržu, jei ant kelnų juosmens nebūtų kilpų.

– Turiu senų močiutės nuotraukų, kuriose ji vilki tokio pat stiliaus drabužius, – aiškino Tesė. – Mama sako, aš į ją panaši. Močiutė irgi buvo nedidukė ir apvalaina.

– Tu visai ne apvalaina, – paprieštaravo Elė.

– Gaila, kad močiutė nepasiliko tų drabužių. Ji sako, kad jie visai susidėvėjo, ir ji sukarpė juos į skudurėlius dulkėms šluostyti.

Sėdėdamos ant suoloelio, merginos stebėjo balandį, stypčiojančią tarp tuščių traškučių pakelių. Tesė mąstė apie gudrybes, kurių griebdavosi panelės Antrojo pasaulinio karo metais, kad gražiai atrodytų miestelių šokiuose. Lūpas dažydavo burokėlių sultimis, o ant blauzdų nuspiešdavo liniją, kad atrodytų, jog mūvi kojines su siūle. Tikriausiai skambėdavo Gleno Milerio „Perlų vėrinys“... Močiutė pasakojo, kad jai labiausiai patikdavo akimirkos prieš šokiams prasidedant. Salė dar apytuštė, groja orkestras, pradeda rinktis žmonės. Iš jaudulio per nugarą nuvilnydavo virpulys.

Balandis pakreipė galvą ir įsistebeilijo į Tesę. Ji pasipurtė, ir penktasis dešimtmetis pradingo. Nenorėdama, kad Elė sumestų, jog ji buvo mintimis kažkur toli, žvaliai paklausė:

– Ką veiksi šią savaitę?

– Daugmaž tą patį, kaip visada, – liūdnokai pripažino Elė. – Kopijavimas, registravimas, pavedimai.

– Juk toks ir yra tavo darbas, ar ne? – paklausė Tesė. – Įtrauk viską į savo gyvenimo aprašymą.

– Mieliau jau dirbčiau. Kaip tu.

– Nė nežinau, – svarstė Tesė. – Pinigai man patinka, bet kartais pagalvoju: ką aš veikiu? Ar iš tikrųjų man to reikia?

– Jei taip, mesk, – pasakė Elė. – Susirask kitą darbą. Ir padaryk tai kuo greičiau.

Sunerimusi, kad pokalbis darosi perdėm rimtas, Tesė pasitrynė delnus ir nupurtė trupinius.

– Pagalvosiu. Gal pakalbėkim apie ką nors malonesnio. Turiu tik pusvalandį.

– Ketinam surengti vakarėlį, – pasakė Elė.

– Puiku! – Tesė nušvito. – Kada?

– Per Lorenos gimtadienį. Gegužės dvidešimt penktąją.

– Kas ateis?

– Tikiuosi, visi.

– Ar galiu atsivesti Dominiką?

Elė žvilgtelėjo į draugę.

- Kam dar klausai?
- Stengiuosi būti mandagi, – atsakė Tesė.
- Nuo tada, kai pasikvietei ją apsigyventi tavo bute, judu neišskiriami. Primink, kada tai buvo? Antrą pažinties dieną?
- Ne, vėliau, – murmtelėjo Tesė.
- Tai kad ne, – paprieštaravo Elė. – Tu mane apstulbinai.
- Nė velnio. Ir ne taip viskas buvo.
- Gal tu iš šalies atro dai kuklutė ir paprasta, bet viduje esi žvėriūkštis.
- Viskas buvo ne taip! – išraudusi, blykstelėdama akimis pakartojo Tesė. – Tiesiog nuo pat pradžių pajutau, kad mudu būsim kartu amžinai.
- Amžinai?
- Taip, – užtikrino Tesė.
- Tu sakai, tu žinai, – nusileido Elė.